

KAMENITZKY ANTAL

HARANGOK SZAVÁVAL



2013

KAMENITZKY ANTAL

Harangok szavával

Versek

**Borszék
2013**

*„Színt szomjazunk, mikor az éjszaka
a táguló világűr sóhaja.”*

Burján Emil

TARTALOM

Az élet, az hűség
Jobb odafönt
Téli fantázia
Nincs kímélet
Ha feltekintek
Kelletlenül
Tüsszentett
Kalózhalál
Mint az öreg ember
Kesernyés
Valahogy mégsem
Nagyanyám
Téli vasárnap
Vérem
Csak hó világít
Abban sántikál
Keserű
Exodus
Kút
Békíteni
Ha mégsem törvény
Hová készülsz?
Te álmodod
Csak percekig
Hallgató sereggel

Mi, versírók
Játékból
Már érkezem
Feküdj vissza!
Elhull az őz
Nagyszombaton
Tanúk vagyunk
Benne altatom
Nem dalol
Úgy tűnik
Rá emlékezem
A csillag árnyékában
Segíthetne
Tavaszi kicsi nóta
Ezüst tálon
Apadóban
Kelta bánat
Ötletecskék
Ha megtudják a nevedet
Hol van...
Hercegem ha volna
Jobb, ha hallgatok
Májust álmodok
Ember vénül
Versed újrakölt
Kis lépések szonettje
Csend
Amit angyal adagolgat
Végül vers leszek

Valahonnan integetnek
Költő a nyár
Vak a plafon és buták a falak
Kifordulok az ajtón
Harangok szavával
Alamizsna
Látomás

Az élet, az hűség

Az életed jó idegenvezetőd.
Mint Földnek a Napja balodon ballag,
egy sántító Sátán, kételyek papja
s mögéd kerül néha, aztán megelőz.

Elhagyhat a nőd, nevet szeretőd,
az Élet, az hűség: szív működésed,
bujkál mint hormon, de hajtja a véred.
Öld meg magad és megölheted őt.

Ő átölel akkor, hogyha elalszol
s míg csillagot álmodsz, gyúrja sarad,
puhítja a csontod, ha nyomnak a falhoz,

majd védfalat épít s véd a falad.
Ő, hogyha ihatnál, tölti a korsód,
ha elhagyod hűtlen, ő a koporsód.

2012. január 14.

Jobb odafönt

Ha nem fürdet fény idelent
s valaki folyton ködöt önt:
jobb odafönt!

Harang-szavú, mert kong a szó
sikongó századok felett
s nincs felelet.

Villám, gyufa – kiég, ha láng
és dér zörög a sóhajon.
Még hallgatom.

Nem oszt kegyet a démoni.
És lassan mennek a hegyek!
Hová legyek!

Mint bendő nő a temető.
A múlt már megpakolt bőrönd.
Jobb odafönt!

2012. január 17.

Téli fantázia

Amíg fogalma versben képpé dermed,
acéllá edzik kint a levegőt.
Ajtón zörög a tél fagyott kezekkel
és fájdalmában folyton felüvölt.

A fák ténfergő éji óriások,
egy lépés még s roppannak a tetők.
Álmom pincéjén menedéket ások.
Alvás közben a remény hihetőbb.

De az idő csak szőnyeg, feltekerve
és belsején a múlt mintázata
a rosszul szőtt történelem lehetne,

valódi vagy csak annak látszata.
A hold az ablak függönyében verdes.
Egy isten kéne emberben a rendhez.

2012. január 18.

Nincs kímélet

Nem izzik már a délutáni fényben
a domboldalra támaszkodó éger
ágára fagyott ropogó levéllel,
melyen az ősznek késő lángja égett.

Arcán fagytól csipkézett szemfedéllel
aludni látszik a tavalyi élet.
Kések csillognak csorba csillagélla
s a hideg villogásban nincs kímélet.

Ima sincsen csak a felcsukló Ámen.
Föld alá dugtak Istent és papot
s a harangozó nyugtalanul jár-kel.

Húzd feljebb kissé meleg paplanod!
Nézd Apollinaire-t ott a hangszállal!
Fején kötés van, a halállal tárgyal.

2012. január 30.

Ha feltekintek

A holdnak már a másik arcát látom,
idegen erdő méri rám az árnyát,
félelmetes az ismeretlen álom,
megismerhetetlen az, mi vár rám.

Mit siratnék a múltban, nem találok,
a pillanatnyit veszítem jövőmön.
Innen vagyok vagy túl minden határon?
Az örök némaság bennem dörömböl.

A profilom aprópénzen sem vennék.
A versem, mint a fáradt lomb, lehull.
Miért nem csálnak el csavargó esték?

A zsibbadt megszokás belém tanul.
Magasságot kerestem gólyalábon
s ha feltekintek nincsen láthatárom.

2012. február 2.

Kellettlenül

Az égnek nem támasztható csoda.
A szorongás meg gyúrja plasztikáit.
Önzéseinkben élvezzük hibáink.
S a vakmerő nem mérlegel soha.

Rózsát nevelnék s versek illatát
képzelném hozzá, míg még nyár dorombol.
Borzong, ki hóban áll s barkára gondol.
Isten kezével forgat Bibliát.

Magam vagyok, irigységem falán
fürkészem vágyak kajsza képeit.
Sóvárgok, ami múltó, az után.

Nincs lelki béke, hogyha nem segít.
Idős korban az önrész is sovány,
hát duzzogok a bűnök alkonyán.

2012. február 15.

Tüsszentett

Tüsszentett Isten, így tanít repülni,
a tűnő mindenség zizeg, suhog,
szállunk, mint széttüsszentett vírusok.
Hát nem fogunk felhő-zsámolyra ülni.

Mint léghuzat tolul belénk a semmi,
feltölt, kitöm időtlen állaga.
Mivé lett szerződésünk záloga?
Azt gyászainkban sem kell már keresni.

A könnycsepp téged mégis megtalál,
egy új vajúdás kínján megszületsz,
leázik a reád száradt halál.

Talán majd minden foglya útra kel
az álmok láncán zörgő porladóknak
s megtér velük az alvilági csónak.

2012. május 24.

Kalózhál

Szállong a múlt, a fátyolos hegyek,
és tántorog a kába messzeség.
A közérzet eltört kormánykerék
s az éntudat ábrándos egyveleg.

És szállni kezd a könnyű láthatár
és sátrat bont, mint lány haját, az ég,
mint ócska mécs, a csillagom kiég.
Rabolt kincs vagy nekem: kalózhál.

Mindent kidobtam, süllyedő hajóm
alig lebeg a reszkető vízen,
mint remegő rím hozzád írt dalon.

A híredet tovább már nem viszem,
de rozsdád leszek, mint a késeken,
nem fogsz ragyogni többé fényesen.

2012. június 15.

Mint az öreg ember

Az éveim még hordozzák keresztjük.
Ha jó perc jön, már nem tartóztatom.
A jégvirágok szirmai keresztül
az Úristen néz rám az ablakon.
A költő, aki drága rímet rendel
s nem lobbant fényt a fásult arcokon,
a tűznél fázik, mint az öreg ember.

2012. szeptember 11.

Kesernyés

Még itt vagyok, de
túl az alkonyon.
Már hó vagyok nem
sejlő lábnyomon.

Még fáj bennem, mi
mindig fájdalom
s hogy vállalásom
mégsem vállalom.

Még felcsillan, mint
hajnal homlokon,
az életkedv, mely
surran, eloson.

Kesernyés, mint a
füstös végtelen;
és, mint a füst, szét-
szóródik velem.

2012. október 5.

Valahogy mégsem

A zár, amikor megakad,
kulcsa talán az Isten.
Bennem tévedt tartalmakat
jó úton menekítsen!
Szétraizanak fehér lapon
ezüst hangyák, temérdek.
Csillag-csipkék kék angyalon
játékosan miséznek.
Valahogy ez sem andalít,
borzongok őszi bálban,
lekókadts bája hajnalig,
mint múlt a fonnyadt mában.
Az álmok vékony vásznait
a tél a hóba mártja.
Számon, ha kérnéd napjaid:
új kérdés új talányra.

2012. november 4.

Nagyanyám

Nagyanyám egykor fel az égre nézett.
A felhők – így mondotta – hazamennek.
A völgyek mikor árnyékot temetnek
emlékjelek az ezüstfejű bércek.

Harminc évnél is több, hogy Ő már elment.
Fel-feljön néha csillagokkal este,
ha a harmat a fűvet már megeste
s a Vénusz elmúlt szerelmeket szentel.

Ő küldi tán az álmok fanyar ízét,
a tétova hajnaltól nyugtalant,
a sűrűségtől titkolt úttalant,

a hószikrét, a nyughatatlan pillét,
a szempillával elsepert napot
s vörös tavon a fénylő csónakot.

2012. december 15.

Téli vasárnap

Borban van eltéve a szívem.
(Hátha megáll).

Nagyanyám
a kamarában keresi
önmaga emlékét.

Húsz méteres
havas óriások
ministrálnak a télnek.

2012. december 16.

Vérem

A Nap űzött vadként futott
s a láthatáron felbukott.

Miközben élni még remélt
az égen kente szét a vért.

Szaglászva Hold a vérnyomon,
mint róka-lábon, úgy oson.

A vérem vers, most láthatod.
Érted csordult ki, átkozott.

2012. december 23.

Csak hó világít

Kinek csak a hó világít
s szegyig állott tűzbe'
felnyalábolt egy világnyit
s tű fokába fűzte.

Akinek csak hó világít,
nem adventi gyertya
maga köré egy parányi
tavaszt igazítna.

Egy kevéske boldogságot
próbálna szívére,
amit vörös versre váltott
hadd cifrázza vére.

Kinek csak a hó világít
s fáj a szónak szépe
véges-végül kiviláglik
honnán lopta-tépte.

2012. december 25.

Abban sántikál

Valaki felteszi a Holdat
s felhúzza jární az eget,
a kéket feketébe oldva
házakból füstöt ereget.

Nem, nem foglalkozik velem,
hisz lépni tanítja a fákat,
aztán egy jelre hirtelen
kertléceket visz katonának.

Barátian meginvitál,
felsőbb körökből közvetít,
egy szélkakassal felkiált,
halk csillagokkal csendesít.

Míg visszanez az ablakon
öreg macskánk kigyúlt szemével,
suttog s hangját nem hallhatom
és visszaint a fák kezével.

Valaki abban sántikál
ismernék már be mindent menten,
mellyel a bűnt, amit kínál
s magamat önként feljelentem.

2013. január 20.

Keserű

Piros gyümölcs a félhomályban,
színét csak szinte képzelem,
(a képzelettel én komáztam),
s képzelt színű az értelem.

Közöny az óvó fél-sötét,
kicsit duzzog, ha nevetem,
tokjában tartja ékszerét
hiába mutatná nekem.

Csaló a kamasz képzelet,
kifosztott ember csak legyint,
vörös öröm kit érdekel,
minek bolondít már megint!

A hold, a játszi csillagok,
szépasszony, a kacér leány...?!
Mint krónikás öreg vagyok,
keserű, mint az óceán.

2013. január 22.

Exodus

Tolongó bokrok, futó fák,
még honi földdel talpukon,
kérlik a kóbor éjszakát,
hogy rejtse őket félúton.

Menetoszlopban jegenyék,
reccsenve lóduló platán...
Itthon nem marad menedék
a gyilkos sztrádák oldalán.

Csúcsokról szédelgő fenyők
takarodnak, mint vert sereg,
köddel suttyomban elmenők.
Nyomukban futó fergeteg.

A borzas puszta kapkodón
forog a gémeskút körül.
A szél megtorpan a tavon
és önmagába tömörül.

A hó, míg mászik tétován,
húzná a ráfagyott talajt.
Ágról szakadt az oltovány
s egy másik ágon fennakad.

Az ég kékjétől szabadul,
szökik az izzadt láthatár.
Boglyát hurcolna abrakul,
amíg kidől a lóhalál.

A reszketeg emlékezet
lopja a holt költő nevét,
ha már az eszmét nem lehet
s egy néhány rímet nincs miért.

2013. január 23.

Kút

Én kút vagyok, szűk körkörös falak.
Talán már réges-régen nincs vizem.
A tág eget még emlékül viszem,
vagyok számára ujjnyi foglalat.

Kávámon aki hosszan könyököl,
fürkészi váltig, csillan-e szemem,
a csobbanásom meddig rejthetem,
mert vigyázók vigyázzák börtönöm.

Felettem, fent szabad a végtelen,
csillag-staféták szöknek szertelen,
születnek újabb lobbanó napok,

és nincsenek más, törpe holnapok,
időt nem szül a boldog pillanat.
Én kút vagyok, csak kút, a föld alatt.

2013. január 24.

Békíteni

Hogyan lehetne megbékíteni,
harang-zúgássá hűteni a vért?!
A barna tócsák istálló-levét,
amelyben önmagára néz az ég!

Munkára fogni még hogyan lehet,
hisz köpné még szegény a tenyerét,
kinek idejét eldarálta rég
az a sok-sok ezüst fogaskerék?

Csillag felé nem kunkorodhat
a végleg megvakult emlékezés.
A földet véled lábnyomoknak,

s képzelgésnek a tenger életét,
mikor minden boldog hiéna
a Szűz mosolyát utánozza.

2013. január 26.

Ha mégsem törvény

Ha mégsem úr a törvény mindenen,
s nem történt semmi csillag-robbanás,
nem mi repülünk forrón, fényesen,
míg megfagyunk a semmiség falán,

ha mégsem törvény az örök halál,
kis életfénnel visszalobbanó,
mesébe illő jó hírt hallanál,
hogy visszatér az óramutató,

a lassuló csillag, mind, helyben áll,
örök nyárrá érik a korcs jelen,
és fenségessé, ami felemás,

ezüst szárny nő a sötét terheken...
S nem kell vigasznak holmi vers,
tízből is széttépett kilenc.

2013. január 30.

Hová készülsz?

Honnan csobog a végtelen vize?
Mondd, meddig álmodsz értelmetlen álmot,
kémlelve rég üres mélységeid?
A felhám és az ifjúság lehámlott,

s mi az, amin a lelked átsegít,
és ültethet-e Isten tenyerére?
Kikopsz, mint öreg ezüstkandal.
Nem áll a semmi benned sem nyeresre.

Ha szépek fenn az égen mozgó ábrák,
hozzájuk semmiképp nem tartozol,
mindegy azoknak, milyen lények látják

s kiket szédítnek, mint az alkohol.
Honnan csobog a végtelen vize?
Hová készülsz? Nem juthatsz messzire.

2013. február 1.

Te álmodod

Az én szavammal rólad szól a Végzet,
az égen minden csillag lábnyomod,
amit felőlem ördög s Isten végzett,
az életet s halált te álmodod.

2013. február 7.

Csak percekig

Ha elföldelted, zsákostól, világod,
olyan leszel, akár az újszülött.
Amit csak meglátsz, azt először látod,
varázsoddal mindent lenyűgözöl.

Ábrák írnak szeszélyes önmaguk,
és kulcsa nincsen a záros talánynak,
vannak csodák, de nincsenek tanúk
s a tudományok tőled messze járnak.

Kimentenéd a kútba esett holdat,
melengetnéd a fázó csillagot,
nem ismered a visszatérő voltat,

nem volna füstöd, égő italod.
Így élnél mindig vagy csak percekig,
amíg szemed könnyekkel megtelik.

2013. február 23.

Hallgató sereggel

Tanulom a jeleket,
de nem mondok hamis horoszkópot.
Kergetik a kereket
utak, amelyek másszák a dombot.

Tervezném a holnapot
és a csillagképek kinevetnek.
Közben sárrá olvadok
s elhelyeznek végleg napkeletnek.

Míg kerestem kedvetek,
olvasatok megcsalódott kedvvel.
Csalódtam hát bennetek
s elvonulok hallgató sereggel.

2013. február 27.

Mi, versírók

Mi mindig éjjel ébredünk,
nekünk nem kell a napsugár,
a finnyás hold a kedvesünk
hevergetünk lábainál.
Mi kényes álmodók vagyunk,
csak éjszakának verbuvált,
mi nappal elrejtjük magunk
amint lét rejti a halált.
Elejtettük rég díszaink,
mint ősz a színarany levélt,
kiegtek kéklő erdeink,
az angyal bennünk elvetélt.
Szaglásszuk vágyaink nyomát,
mint éjben kóborló kutyák.
Az illatsíró orgonát
nem vesszük el, nem nyújtjuk át.

Nem röpködünk, lelkendezünk
csak éji pilleként falon
szárnyunkra képzelünk meszet,
– mímelt halálunk oltalom –,
mert fényben élnünk nem lehet.

2013. március 16.

Játékból

A hó ezüstje ott a hajadon.
Nem oldódhatnak verssé álmaid.
Messzebbre néz, nem rád a hajadon.
Közel hozzák szűkös határaid.

Vendégoldal nem rengett válladon.
Arany gyümölcs helyett: üres kosár!
Krisztus feszül feléd a tárt karon.
Fantáziálni lelked visszajár.

Vesztett fejszének szújárt nyele vagy.
Nem hajt immár a véred, a tatár.
Búcsúzna rögtön, hogyha vele vagy,

riadt a nő és nagyon menne már.
Míg szembe jön, a járda sem köszönt.
Az Úr, játékból, mint ürgét, kiönt.

2013. március 20.

Már érkezem

Isten szépsége könny a vánkoson.
A szenvedéssel megbarátkozom.

A homlokom holdfénnel megtelik,
de a barátság nem tart reggelig.

Az ég felé a fenyők szuronyok
s a lélekúton durva lábnyomok.

Márvány párnán pihen márvány király,
porában már a féreg intrikál.

Egy félmosoly gyúl Isten ajkain,
mikor kaparsz a mennyek ajtain:

„Hát érkezik a megvénült titán,
mint skalpja-vesztett szégyen-indián?”

2013. március 21.

Feküdj vissza!

Feküdj hát vissza, vár a vánkoso!
A szív, miként az óra, helyben jár.
A végső állomást megálmodod,
ahol a kassza örökre bezár.

Feküdj még vissza, itt a vánkoso!
Talán az óra megvár, hogyha áll.
Míg visszaalszik álmos városod,
a falnak fordul benned a halál.

Feküdj csak vissza! Visszajár a tél.
A részeg Nap kocsmába tántorog.
Ha visszafekszel, minden visszatér,

közel jönnek a régen boldogok,
és visszajő a tél, havaz nagyon...
Egy lábnyom tart feléd a friss havon.

2013. március 21.

Elhull az őz

Az élet helye nem fáj.
A halál elmúlt szerelem.
Elhull az őz
s nem fáj az esőverte nyom.

2013. március 25.

Nagyszombaton

A téli fagynak megkopott a fénye.
Érezni kell az égbolt illatát.
Hát, mint a sínek villogok keményen.
Nem búsítnám, ki engem kitalált.

Az olvasók a könyvhöz nem konyítnak.
Felröppennek butácska angyalok,
a tócsák rájuk nagy szemeket nyitnak.
Ha vers fakaszt, erre nem gondolok.

Szopós erdőnek köd a lepedője.
Náthát sóhajt húsvétkor március.
(Áldás nem juthat minden emberfőre).

A jókedv, mint a felfőtt tej, kifut.
Vakáció van, nem lesz oktatás.
Mint bárányvér, vörös a tyúktojás.

2013. március 30.

Tanúk vagyunk

Májunknak alkohol nem árthatott
s duplán láttuk a szimpla bánatot.
Maradt egy út, amelyen elmegyünk
és nem szégyelljük már a szégyenünk.
Tanúk voltunk, rá Isten a tanúnk,
bizony, muszáj volt versben vallanunk.
Apró szívünkben élet és halál!
Mindkettő jó, mert jól szíven talál.
Belénk tanult már minden mozdulat
s mutató ujjunk újat nem mutat.
Éltünk s megmozgattunk minden követ.
(A kételkedés poklokból nagykövet.)
Feladványt kaptunk: életképletet,
melyet tovább bogoz a képzelet.

2013. március 31.

Benne altatom

A vér kiül az alkonyon,
kontúr menekvő lábnyomon,
és nekipirul a halál,
ha váltig pipacsot kaszál.

Virág a vér, kinyílt mező
s ha nyár, csak lázban létező,
és őszi szín, egy búcsúvers,
vörös avar, melyen heversz.

Őt hagyják mindig örökö.
Piros márvány, ha megkövül.
Nem sápad el fehér havon.
A vágyat benne altatom.

2013. április 3.

Nem dalol

Bennem egy hangjegy sem dalol.
Recsegve prózát őrölk,
mint sárga lófog a zabot.

2013. április 9.

Úgy tűnik

Az úr konok korom,
egy lobbanás a Nap.
Úgy tűnik, álmodom,
magamnak magamat.

2013. április 15.

Rá emlékezem

Hát itt az út, az úttalan.
Mint névadója névtelen.
Ki erre indul védtelen,
jövője csak múltjában van.

Ragyog az ég, a végtelen.
Alant a sár alaktalan.
Mint ló, a lélek nyugtalan,
s a lassuló szív vértelen.

Emlék a tiszta értelem.
A versben rá emlékezem.

2013. április 15.

A csillag árnyékában

Bizony az égnek nincs árnyéka.
Cseréli folyton rejtekét a bűn,
amikor Isten bennünk béna,
s mikor nincs gyémánt ágakon s a fűn.

Mikor a szemnek nincsen fénye,
s a szemhéj izzó álmokat takar,
árnyék vonul az agy felére,
s ural a test sötét hatalmakat

és nincs szemérem, kelme, ködmön,
vihog, viháncol póre ösztön,
s az ész a csillag árnyékában van.

Vegyül a menny s a pokla néha,
az angyalhaj sem mindig színarany,
s a lélek néha, mintha, néma.

2013. április 20.

Segíthetne

Törött szekér és kátyúszerelem.
A csillag kaján hunyorgású.
Bámul a nedves orrú lélek.

Öröm, a szó kihúзва.

Segíthetne valaki,
Isten.

2013. április 28.

Tavaszi kicsi nóta

Dicsértem volna a világot,
de visszakézből szájon vágott.
Amíg dereng a horizonton,
kis fészke szálaira bontom,
hadd látom, milyen menedék.
Ha nyár lesz: disznó ül a sárban,
mint bíró széken, bő talárban,
s mivelhogy hűvös fenn a kékség,
és kényelmes a lenti vétség,
édes lesz minden vereség.

Most tavasz rezzen minden ágon.
(Mint fűszálat, a rímem rágom.)
Napfény piroslik bogárháton,
az élet átüt a halálon,
nyüzsög vagy fűben heverész.
Hát ezzel áztat minden évben
Isten a téltől megkímélten,
lenéz a felhő oldalából,
félek, hogy menten felnyalából,
mert beteg vagyok s csenevész.

2013. április 30.

Ezüst tálon

Itt a medve, ott a róka.
Itt a versem, mely csalóka.
Van ki érti, ki nem érti
és ki jócskán félreérti.
Versbe csalva szívem őrért,
rímmel tömöm ki a bőrért.
Foga csillog, szája tátva,
úgy állítom fel két lábra.
Így már hagyja, hogy dicsérjem:
zseni lenne, csak megérjen.

Itt a fűzfa, ott a költő,
egy-két versben testet öltő!
Ezüst tálon teszem eléd,
így adták át János fejét.
Azért sírok annyi nőtát,
cseréljenek életpólyát!
Tisztán tegyenek a padra,
ha a lelkem elapadna!

2013. május 4.

Apadóban

Fekszem éjjel, fél-aléltan,
fájó bordáim falán,
méri formám, mint a mértan,
mélyülőn a vén dívány.

Moccanón, mint magma-ágyon
tektonikus lemezek,
felriadva azt remélem,
hátha nyugton lehetek.

Hátha nem kell ácsorogni
holnap vénen és tunyán,
akadozva átcsorogni
a lét korhadt vályúján,

konok bogot megkerülni,
rettegni a repedést,
az itatást keserülni
s menekedni felerészt.

Nézném, fogyó tócsa fészken
megrekedve, az eget,
páráimmal megkeresném
fent a fehér felleget.

2013. május 5.

Kelta bánat

Nem tudtam megfogni puszta kézzel,
ujjaim szétszéledt birkanyáj.
Szarvascsorda fent a csillag éjjel,
őrzeni csak Istennek muszáj.

Nem tudtam megfogni puszta kézzel,
szétfolytak a kedves patakok,
összegyűjtik majd Isten kezével
óceánná hígult távlatok.

Megkeresném már Isten kezével,
merre hullattam ki kedvemet,
de az Isten bennem folyton téved.
Kelta bánat sírja versemet.

Futó felhő lett a holdas égen,
elcsatangolt szürke ködlován,
azt sem tudni, élt-e voltaképpen,
s nálam járt ma éjjel Osszián.

2013. május 7.

Ötletecskék

Alpakka hajnal
fényei késnek.
Fordul az ablak
arccal az égnek.



Bíboros estek
vére csöpögve
festi a verset
henna-vörösre.

2013. május 15.

Ha megtudják a nevedet

Bezárhatod immár a boltot,
mert álmokért nem adnak zsoldot.

A csődtömeg magad vagy, végül
veled a nulla kiegészül.

Kitömött baglyodnak szemén
döglött egér a szép remény.

Ha kedved mégis szárnyra kap,
bukdos, mint szélben rossz kalap.

Eltévedt, szárnyas angyalok
érkeznek ajtódhoz gyalog.

Mégsem kérik a fedeled,
ha megtudják a nevedet.

2013. május 15.

Hol van...

Ha lelkedet eloldozod
s körülfognak a boldogok,
felsír az egyik, más nevet,
öröm lesz csak és szeretet,
de visszanéz a fél szemed
miközben tőlük kérdezed:
hol van a ház, a megszokott,
a fal, a sárral foltozott,
fenyő, a felhőt súroló,
kutyád, az érted szurkoló,
az ablak és a légypiszok,
a sok munka, a rádbízott,
hol a százéves kaktuszunk,
a gond, a baj, min osztozunk,
hol van a tűz, a tűzifánk,
a nagy tükör emlékszilánk,
a gyönyörű, még ifjú nők,
a szenvedők, az elmenők,
a mészke keresztek sora,
villám, a felhők ostora,
a kasza, amely kőbe fut,

egy csillag, a sejlő tejút,
a vers, mely fodroz, mint a víz,
száz kétkedő s egy, aki hisz,
a sár, a bíbor alkonyat,
albumban őrzött hajfonat,
a víz, a csípős tiszta íz,
a szó, a szám, a száz, a tíz,
a gyorsan múló szerelem,
festett szemhéj a szemeken,
hol van az élet, a kaján,
amely nevet a más baján,
hol van a rettegett halál,
mely elől bújnál, s megtalál?

Ott lent a köd nagyon fehér.
Telefonon robot beszél.

2013. május 17.

Hercegem ha volna

Verset, hogyha írok én,
s írni, hogyha fegyver,
fegyverkezem soronként
és az élet megver.

Mint az erdőn megtalált
rozsdás, régi bomba,
versem fúrja önmagát
murhába, alomba.

Kérnek lányok, asszonyok,
róluk verset írjak:
magának nem nagy dolog.
Még nem is kacsintnak.

Pedig, hogyha szólni kezd,
érdekből, ki költő,
embersége bent reked,
falkában üvölt ő.

Hogyha vár egy nagymenő
versben komplementet,
csillagoktól kérje ő,
írják meg a verset.

És, ha volna hercegem,
kölcönt, aki adjon,
ajánlással fizetem,
amint tette Villon.

2013. május 18.

Jobb, ha hallgatok

Jönnek angyal-alakulatok,
folyton-folyvást Istent emlegetnek,
s bár a démon sötéten ragyog,
titkon kedvesebb az embereknek.

Légy jó mindhalálig! S nem vagy az,
mert a jóság lemondó mosoly,
és az ösztön forrásként fakad,
de az állatok sem boldogok.

Jó lehetsz, ha lelked összeomlott?
Jó lehetsz, ha minden sikerült?
Jó lehetsz, ha Isten versbe oltott,
de a múzsa mindig kikerült?

Különöseks messzi csillagok,
különös a küllős ragyogás!
Jobb lesz már, ha mélyen hallgatok,
szavam más fülének ugatás.

2013. május 20.

Májust álmodok

Most az illatálmú orgona
bóbiskol a nagymamák szívéen.
Este minden álmom megfogán,
lehunyt szemmel jobban látok én.

Kérincselve oldalog a rím,
botladoznak jó öreg szavak,
szépasszony a jelző, rám kacsint,
egy-egy pajkos ötlet elszalad.

Jöhetne a boldog-arcú perc,
mely haját kibontva fut felém.
Éveimmel drága alku ez
életemnek málló peremén.

Csillag-szemmel ámul a virág,
illat-almon álmodik a rét,
versben májust álmodok reá,
örök tavaszt verseim köré.

2013. május 21.

Ember vénül

Ember vénül, lazul izma,
nem védi csupán karizma.*
S néhány megsejtett titok.
Sűrűsödik mélyek alja,
titkát ember eltagadja:
nincs titok – így lódítok.
Amíg él, addig keressék!
Embert végül eltemessék!
Bánják majd tudósítók.
Ember, ha volt semmi-ember,
piszkálhatják, mély a szender.
Síromból nem sikítok.
Ember, hogyha volt jó verse,
nincs hiába eltemetve.
Végre egy jót szundítok.

** karizma vagy csak némi nimbusz*

2013. május 22.

Versed újrakölt

A múltad vissza nem kívánhatod,
a szívnek mindig más a dobbanása,
másként koppan, min támaszkodsz, a bot,
és mást látna a vak, ha újra látna.

A múltad, így is, mindig megtalál,
a létezés öbenne ölti formád,
minden leveshez jó ezüstkanál,
és mint az árnyék, úgy követ mi voltál.

Ha pikkelye nő új fenyőtoboznak,
vakon csapong a vágy, e denevér,
de fények már hiába táboroznak,

a démon árnya egyre messzibb ér.
Senkit sem szül újjá az anyaföld.
Talán a vers, mit írtál, újrakölt.

2013. május 27.

Kis lépések szonettje

Petőfiből nem lett beteg öreg,
ki megadással fekszik ön-piszkában.
Az élet nem ünneplő öltözet,
hisz benne koszos hétköznapiak járnak.

Nagyon nem kell a vers az embereknek.
Nem jó a titkok ablakán belesni.
A mohó percek nem Istent keresnek.
A költő menjen galambot etetni.

Már kész nevetség lengetni a zászlót,
lábbal taposva eszmék törmelékén,
mindig csak fújni az alig parázslót.

A halottat el kell temetni békén.
Dicsérik most a kis lépések táncát,
járják a fürgék és járják a sánták.

2013. május 31.

Csend

Esti csend van. Nem döng a darázs,
hallgat kőris, tölgyek koronája.
Nem dúdol láng, nem pattog parázs.

Nem csattog az egek boronája.
Zivatar sincs, csillag nem zizeg.
Nem röppen fel angyal pongyolába’.

Mérlegem az Istent méri meg.
Most a célnál fontosabb az eszköz.

(Szépeszem bizonynal féltitek.)
Versem eszköz, mint betonba ez köt.

2013. június 4.

Amit angyal adagolgat

Valahol a felhők felett,
valahol a felhők alatt,
van egy különös akarat.

Azt hihetnék az emberek,
míg néznek a csillagokba,
hogy a fény hull darabokra.

Szeretnék, hogy képzeletük
szedje szét vagy rakja össze
azt, mi titok mindörökre.

Vajon van-e szegény lélek,
akinek már nincsen titka,
s a szíve üres kalitka?

Dolgoznak a titkos mérgek,
amit angyal adagolgat,
mint szép szót a dadogóknak.

2013. június 5.

Végül vers leszek

A záporokkal elszalad a nyár,
a fű hűsége láb alatt marad,
a földi férgek mélyen szántanak,
s a tündér-álom termést hoz talán.

Míg asszonyossá érnek verseim,
s én köddé vénülök kívül-belül,
villám és szép szivárvány elkerül,
és semmivé sárgulnak erdeim.

Gerinc és ágyék és az agy anyag,
nem szűkül, bővül a világ velem,
nyommmá sem mélyülök a láb alatt,

a korpuszt fára már nem szegezem.
Asszony leszek, mert végül vers leszek,
és költőt álmodok, szerelmeset.

2013. június 17.

Valahonnan integetnek

Hull a lélek falevele,
kibéleled versed vele.
Írni verset csak jó szándék:
a költemény nem ajándék.
Szíved, agyad, ízületed:
verset szülni nem született.
Másokat a múzsa röpít,
mellőled meg odább szökik.
Versimád csak ugró-cérnád,
szentet szöktet, sántát, bénát.
Nagyon bűnös és eretnek.

Valahonnan integetnek.

2013. június 20.

Költő a nyár

Halottkém vagyok. Ez is meghalt,
a hullafolt is rajta van,
rímmel csilingelt még a tegnap
s ma szemfedők az oldalak.

Kaszálják nyárban a virágot,
még tegnap rajta volt a méh,
de a helyén ma torzsa tátog,
és visszadöbben rá az ég.

Új illattal és zümmögéssel,
ha kínálkozik újra, már
a kasza lendül új ölésre...
Virág a vers, költő a nyár.

2013. június 25.

Vak a plafon és buták a falak

Az ablakok csak rád pillantanak,
az ajtók mintha nyílnának feléd,
de vak a plafon s buták a falak.

Az ablakokban virág a cseléd,
de ajtód botló, bakancsos paraszt,
és vak a plafon s buták a falak.

Ha ablakodban jégvirág fakad,
s a tél csámpás léptekkel tart feléd,
a plafon óv s megvédnek a falak.

2013. június 26.

Kifordulok az ajtón

Volt szép eszem, a fellegekbe botló,
és arcom is, mely szégyenben nem égett,
költő is voltam, versem a kotló,
volt lelkem is: a verseimbe égett.

Voltam hát végig. Hogyhogy nem vagyok már?
Az elszánt csillag sincsen már az égen.
A fám is korhadt, mint az állat, lomhán
borít az árnya: gyérülő szemérem.

Még állingálok, küszöbön a nemlét,
pilinkézik még kitartón a vénség,
a végtelenség papként mondja versét,

mintha feledné, hogy még mindig élnek.
Idegenül kifordulok az ajtón,
néger kutyám magam előtt szalajtón.

2013. július 6.

Harangok szavával

Mikor már régen jó agyag az ágyam,
s szólok harangok nemzetközi nyelvén,
ösztöneim sem dolgoznak a vágyban,
és fáradt állatok helyén hevernék,

akkor a törvény tette bennem dolgát,
a végtelent mivoltomban bemérték,
és senki úr nem láthat bennem szolgát,
a sír sem számít, mert a sár nem érték.

De a szavak, ahogyan rendbe raktam,
azt a csodát, hogy voltam vállra vették,
világánál sötétben nem maradtak,

s munkál tovább, mint Isten, az örökség.
Ha rávillan majd párja földi szemnek,
plazmáját gyújtja újból szellememnek.

2013. július 7.

Alamizsna

A költészet nem ajándék
csak a szenvedések álneve,
menekülők fegyverkészlete.
Hogyha ajándékra várnék:
meglepnek a bajaimmal,
sarkamba harap a sértés.
Tüzem éjbe rejtett égés
s nem a versem ríme ringat,

lazán lötyögtet a vénség,
szöktetnének kamasz hormonok.
Rájuk illő nyerget foltozok.
Árnyékom talpamra vésték.
Ha a versem: lelkem szobra,
hozzá negatív az értelem.
Minden titkom tetten érhetem,
úgy, amint a démon belelopta.

Amit még markomba zárnék:
alamizsna, nem ajándék.

2013. július 15.

Látomás

Pingál a csend egy látomást:
a tél hava hazug,
felette még az ősz bokáz
boros kedvvel vadul.

És még fennebb a nyár lebeg
s szelíd zivatarok.
Örök tavasz kacag neked,
ha a Föld nem forog.

2013. július 22.

Néhány szó a szerzőről:

Kamenitzky Antal 1947. július 17-én született Borszéken, iskoláit a marosvásárhelyi zene- és képzőművészeti líceumban tett érettségivel végezte. Szülővárosában él. Verseit jobbra az erdélyi, romániai magyar lapok (Romániai Magyar Szó, Vers, Hargita Népe) közzölték. Szerepelt a 101 vers a Székelyföldről (Kriterion) és a Salamon Ernő Irodalmi Kör Találkozások c. antológiákban. Eddigi megjelent önálló kötetei: Árnycsokor (Hoppá), Ha félreáll az angyal (2008, F&F International).